

Nieuwsbrief ERF Updates - Nummer 13, 2017

Nummer 13, 2017

Redactie: mr. F.M.H. Hoens.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:2259](#) 13-06-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:4582](#) 30-05-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:2020](#) 30-05-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:4090](#) 16-05-2017

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:1669](#) 11-04-2017

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:5283](#) 07-06-2017

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2017:2602](#) 07-06-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:4250](#) 02-06-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:2312](#) 31-05-2017

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2017:5581](#) 24-05-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:4415](#) 24-05-2017

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2017:2752](#) 04-05-2017

RECHTSPRAAK

Handelen van notaris-vereffenaar is ook tuchtrechtelijk toetsbaar.

Klager is erfgenaam in de nalatenschap van zijn moeder en klaagt over het handelen van de notaris als benoemde vereffenaar.

Volgens de notaris wordt de vereffening beheerst door bepalingen van het Burgerlijk Wetboek en is de kantonrechter bevoegd te oordelen over zijn handelen als vereffenaar, niet de tuchtrechter.

Volgens het hof kan een notaris tuchtrechtelijk aansprakelijk zijn voor het handelen in een andere hoedanigheid dan notaris dat voldoende verband houdt met zijn hoedanigheid van notaris in relatie tot het daarbij passende gedragsniveau, zonder dat het handelen uitsluitend aan een notaris is voorbehouden. Hier heeft de notaris gehandeld als vereffenaar. Volgens het hof houden de gedragingen van een vereffenaar voldoende verband met het daarbij passende gedragsniveau van een notaris, zodat de notaris zich voor zijn handelen als vereffenaar tuchtrechtelijk moet verantwoorden. Hierop dient een uitzondering te worden gemaakt voor de regels die de functie van een vereffenaar in algemene zin betreffen. Op dat gebied is de kantonrechter bevoegd.

Overigens verklaart het hof de klachten ongegrond, behalve het verwijt dat de notaris een vergoeding van de kosten van de klachtbehandeling van klager heeft verlangd. In geen enkel geval mag door een notaris een drempel worden opgeworpen voor een klager om een klachtprocedure te voeren. Het hof legt hiervoor echter geen maatregel op.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 13-06-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:2259

Zaaknummer: 200.199.997/01 NOT en 200.199.518/01 NOT

Rechters: J.H. Lieber, A.C. Faber en M. Bijkerk

Wetsartikelen: 4:211 BW en 17 WNA

RECHTSPRAAK

***Hof oordeelt na doorverwijzing door Hoge Raad op 22 april 2016
(ontvankelijkheid en wettelijke vereffening, procespartij met meerdere
hoedanigheden).***

Het hof oordeelt na verwijzing door de Hoge Raad in de casus van 22 april 2016 (ECLI:NL:HR:2016:721).

De drie dochters van erflater (A, B, C) hebben zijn nalatenschap beneficiair aanvaard en zijn daardoor gezamenlijk vereffenaars (art. 4:195 BW, art. 4:198 BW). Vader heeft voor zijn overlijden dochter A, zijn financiële belangenbehartiger, gedagvaard en schadevergoeding gevorderd wegens onrechtmatig handelen. Na vaders overlijden heeft de rechtbank vonnis gewezen op naam van vader als eiser en zijn vordering toegewezen. A gaat hiertegen in hoger beroep. Het hof verklaarde A niet-ontvankelijk (Hof Amsterdam 2 december 2014, ECLI:NL:GHAMS:2014:5112). Volgens het hof had A de gezamenlijke vereffenaars (A, B en C) moeten dagvaarden. De Hoge Raad was het hier – in navolging van de A-G – niet mee eens. Aangezien A als appellante ook zelf in het appel betrokken was – en het gezag van gewijsde van de door het hof te geven beslissing zich dus tot alle erfgenamen, tevens vereffenaars, zou uitstrekken – zou het zonder enige zin zijn te eisen dat zij ook zichzelf, als medevereffenaar, in hoger beroep zou dagvaarden, aldus de Hoge Raad.

Met deze beslissing van de Hoge Raad ligt alleen nog het beroep van A tegen het vonnis van de rechtbank voor. Intussen hebben partijen een regeling met elkaar getroffen. Het hof beslist overeenkomstig deze regeling.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:1669

Zaaknummer: 200.198.907/01

Rechters: P.B. Kamminga, E.A. Mink en C.M. Warnaar

Wetsartikelen: 4:195 BW, 4:198 BW en 4:203 BW

RECHTSPRAAK

Ouderlijke boedelverdeling en informatieplicht (stief)moeder.

De nalatenschap van vader (overleden 2011) vererft volgens zijn ouderlijke boedelverdelingstestament (art. 4:1167 oud BW). Stiefmoeder en de kinderen constateren in een notariële akte de onderbedelingsvorderingen van de kinderen onder vermelding dat de vorderingen zullen worden aangepast als blijkt dat tot de nalatenschap meer baten of schulden behoren dan in de akte beschreven.

Wat betreft de goederen en schulden die in de akte zijn vermeld, is volgens de rechtbank sprake van een vaststellingsovereenkomst (art. 7:900 lid 1 BW), waarop de kinderen niet meer terug kunnen komen. Dit geldt niet voor eventuele goederen en schulden die niet in het vermogensoverzicht zijn vermeld.

De vraag is welke informatieverplichting stiefmoeder jegens de kinderen heeft. Volgens de rechtbank vloeit uit de ouderlijke boedelverdeling voort dat de erfgenamen jegens elkaar gehouden zijn tot het opmaken van een boedelbeschrijving ten tijde van erflaters overlijden van zowel de (ontbonden) huwelijksgemeenschap als de nalatenschap, zodat aan de hand daarvan de onderbedelingsvorderingen van de kinderen kunnen worden vastgesteld. De rechtbank acht artikel 4:16 lid 4 BW – wederkerige informatieplicht bij de wettelijke verdeling – analoog van toepassing op de ouderlijke boedelverdeling.

Het recht op inzage van de kinderen strekt niet verder dan nodig voor de vaststelling van hun aanspraken ten tijde van erflaters overlijden. Uit het huwelijksvermogensrecht vloeit geen ruimere informatieplicht voor stiefmoeder voort. Zo hoeft zij aan de erfgenamen geen rekening en verantwoording af te leggen over het door haar voor erflaters overlijden gevoerde bestuur van gemeenschapsgoederen. Die rekening en verantwoording was zij ook niet schuldig aan erflater (HR 3 februari 2017, ECLI:NL:HR:2017:156, r.o. 5.4.4.). Stiefmoeder kan volstaan met het verschaffen van inzicht in de stand van de huwelijksgemeenschap per overlijdensdatum. De rechtbank verplicht stiefmoeder inzage te geven in de aangifte inkomstenbelasting 2011, niet ook in de aangiftes van voorgaande jaren.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 07-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2017:2602

Zaaknummer: 412943

Rechters: J.F. Beens

Wetsartikelen: 4:16 BW, 4:1167 oud BW en 7:900 BW

RECHTSPRAAK

Meerderjarigenbewindvoerder langstlevende ouder en uitkering kindsdelen. Zorgvuldigheidsplicht.

B was meerderjarigenbewindvoerder over het vermogen van vader. Tijdens vaders leven heeft de bewindvoerder advocaatkosten gemaakt, toen de zoon B verzocht om uitkering van de kindsdelen uit de nalatenschap van zijn moeder. B verkrijgt van de kantonrechter geen toestemming om de advocaatkosten te maken, maar wel machtiging – onder voorwaarden – om de kindsdelen uit te keren. Na vaders overlijden vorderen zijn kinderen de advocaatkosten terug van B.

Het hof wijst de vordering af. Weliswaar had B geen toestemming om advocaatkosten te maken. Dat neemt niet weg dat de zorgvuldigheidsplicht die B jegens vader had, kan meebrengen dat B advies inwon bij een advocaat voordat hij het verzoek van de zoon honoreerde. De vraag naar de uitkering van kindsdelen hoorde niet tot de deskundigheid van deze (niet-professionele) bewindvoerder, terwijl uitkering grote consequenties zou hebben voor het vermogen van vader. In de omstandigheden van dit geval is de handelwijze van de bewindvoerder daarom niet onzorgvuldig.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 30-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:2020

Zaaknummer: 200.198.635/01

Rechters: J. Jonkers, G.B.C.M. van der Reep en mr. S.F.M. Wortmann

Wetsartikelen: 1:431 BW

RECHTSPRAAK

BOF niet van toepassing op fictief erfrechtelijke verkrijging van artikel 13a SW 1956.

Broers A en B houden ieder 50% van de aandelen in een bv waarin zij een onderneming drijven. Door het overlijden van A valt een pensioenvoorziening vrij en daardoor neemt de waarde van de aandelen van B toe. B is geen erfgenaam van A.

De waardestijging van de aandelen van B is belast met erfbelasting door de fictie van artikel 13a SW 1956. B doet ter zake beroep op de bedrijfsopvolgingsfaciliteit in de Successiewet 1956 (BOF). Tevergeefs, aldus de rechtbank in eerste instantie (ECLI:NL:RBGEL:2016:3064). Het hof bevestigt thans dit vonnis.

De bezitseis (van een jaar) bij A is niet vervuld (art. 35b SW 1956, art. 35c SW 1956, art. 35d SW 1956). Het gaat hier niet om aandelen van A, maar om aandelen van B zelf. De verkrijgingsfictie van artikel 13a SW 1956 impliceert niet ook de fictie dat A de aandelen bezat (bezitsfictie), zoals de BOF vereist.

De waardestijging van de aandelen van B door het vrijvallen van de pensioenvoorziening is evenmin een verkrijging van ondernemingsvermogen door B. Anders zou artikel 13a SW 1956 overbodig zijn.

B's beroep op het Besluit van 17 januari 2013, nr. BLKB2012/1221M (opvolger van het Besluit van 4 april 2011, nr. BLKB2011/68M) faalt ook. Hieruit volgt weliswaar dat toepassing van de BOF mogelijk is op sommige fictief erfrechtelijke verkrijgingen, maar niet op die van artikel 13a SW 1956.

B betoogt dat toepassing van artikel 13a SW 1956 in strijd is met het gelijkheidsbeginsel. De fictie is wel van toepassing in geval van een pensioenvoorziening in een bv, maar niet in geval van een lijfrenteverplichting in een vof. Volgens het hof zijn deze situaties feitelijk en juridisch verschillend en is het gelijkheidsbeginsel niet geschonden.

Overigens meent het hof, net als de rechtbank, dat de inspecteur bij toepassing van artikel 13a SW 1956 in voldoende mate rekening gehouden met latente vennootschapsbelasting vanwege

compensabele verliezen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 16-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:4090

Zaaknummer: 16/00824

Rechters: B.F.A. van Huijgevoort, A.P.M. van Rijn en W.E.M. van Nispen tot Sevenaer

Wetsartikelen: 13a SW 1956, 35b SW 1956, 35c SW 1956 en 35d SW 1956

RECHTSPRAAK

Verwerping nalatenschap is onherroepelijk. Artikel 4:194a BW niet a contrario toepasbaar.

De ouders en zuster van erflater (overleden in 2014) hebben zijn nalatenschap verworpen, omdat aanvankelijk een sterk vermoeden bestond van een zeer negatieve nalatenschap. De uitkering van een aan een hypotheek gekoppelde polis brengt de nalatenschap vervolgens in een ander daglicht. De familieleden verzoeken de kantonrechter de verwerping ongedaan te maken, zodat zij alsnog beneficiair kunnen aanvaarden, zulks in aansluiting op artikel 4:194a lid 2 BW.

Volgens de kantonrechter mist deze a contrario redenering wettelijke grondslag. Artikel 4:194a BW beschermt erfgenamen tegen onverwachte schulden en is (naast art. 4:194 BW) de enige uitzondering op de hoofdregel dat een eenmaal gedane keuze onherroepelijk is.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 07-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:5283

Zaaknummer: 5834548/EZ/17-79

Rechters: A.H.M.J.F. Piëtte

Wetsartikelen: 4:194a BW

RECHTSPRAAK

Agrarische bedrijfsopvolging en legitieme portie.

X en zijn echtgenote Z hebben in maatschapsverband een melkveehouderij uitgeoefend met de ouders van X. De ouders zijn in 2011 uitgetreden. De zusters van X stellen na vaders overlijden dat in dit verband X is bevoordeeld en hun legitieme portie hierdoor is geschonden. Volgens de zusters is het hele agrarische bedrijf nagenoeg om niet aan X overgedragen. Volgens de rechtbank is van een schenking aan X geen sprake.

In een arbitraal vonnis – waarbij moeder stelde dat de dochters in aanmerking kwamen als voortzetters van het bedrijf toen X dat beëindigde – is vastgesteld dat de ouders X en Z hebben laten toetreden tot de maatschap om de familieboerderij aan hen over te doen, mede gelet op de gevorderde leeftijd van de ouders. Volgens de arbiters viel niet in te zien waarom het belang van de dochters zwaarder zou moeten wegen dan dat van X en Z die inmiddels 17 en 7 jaar in het bedrijf hadden meegewerkt.

Wat betreft de gestelde bevoordeling van X wijst de rechtbank op de arresten van de Hoge Raad van 13 februari 2004 (ECLI:NL:HR:2004:AN8172, NJ 2004/653) en 20 maart 2009 (ECLI:NL:HR:2009:BF1043, ECLI:NL:HR:2009:BF1029) en het vonnis van Rechtbank Noord-Nederland van 23 oktober 2014 (niet gepubliceerd).

Hieruit volgt dat bij agrarische bedrijfsopvolging, als het uitdrukkelijk de bedoeling van de vennoten is geweest om het bedrijf te laten voortzetten tegen uitbetaling van een zodanig bedrag, dat die voortgezette exploitatie nog juist lonend is, de waardering van de van het bedrijf deel uitmakende zaken niet zo mag zijn, dat die voortzetting van een nog juist lonend bedrijf onmogelijk wordt gemaakt. Zo kan de beoogde bedrijfsopvolger bedrijfsactiva in handen krijgen tegen veel lagere prijzen dan hun waarde in het vrije economisch verkeer. Van schenking is dan toch geen sprake. Immers, als de beoogde bedrijfsopvolger de bedrijfsactiva tegen marktprijzen zou moeten verwerven zou hij het bedrijf niet rendabel kunnen voortzetten en zou de door de vennoten beoogde bedrijfsopvolging niet mogelijk zijn. Een waardering van de zaken die voortzetting van een nog juist lonend bedrijf mogelijk maakt, strekt niet tot bevoordeling.

In het vonnis van Rechtbank Noord-Nederland worden daarnaast nog de eisen van (1) advisering en begeleiding door agrarische deskundigen en (2) een meerwaardeclausule gesteld. Ook in de onderhavige zaak is aan die twee voorwaarden voldaan.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 31-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:2312

Zaaknummer: C/o8/182832 / HA ZA 16-77

Rechters: Hangelbroek, Verhoeven en Zweers

RECHTSPRAAK

Erflater op singuliere wijze gehuwd. Partner grijpt naast partnervrijstelling erfbelasting.

De partner van erflater doet tevergeefs beroep op de partnervrijstelling (art. 32 lid 1 onder 4 SW 1956).

De partner is 'op singuliere wijze' gehuwd met erflater. Er is op bijzondere wijze een huwelijk gesloten, hetgeen de partner onderbouwt met beeldregistratie. Echter, er is geen sprake van een rechtsgeldig huwelijk. De verklaring ten overstaan van de ambtenaar van de burgerlijke stand ontbreekt (art. 1:67 BW, art. 1:79 BW, art. 5a lid 1 onder a AWR). De partner was evenmin ingeschreven op hetzelfde woonadres als erflater, waardoor ook niet is voldaan aan de partnerkwalificatie van ongehuwden (art. 1a SW 1956).

Het feit dat de partner enig erfgenaam is en feitelijk samenwoonde met erflater en zij een gezamenlijk graf hebben, doet aan het voorgaande niet af. De inschrijvingseis BRP valt binnen de ruime beoordelingsmarge van de wetgever, aldus de rechtbank.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 04-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2017:2752

Zaaknummer: BRE - 16 _ 2701

Rechters: W.A. van P Roij

Wetsartikelen: 1a SW 1956, 32 SW 1956, 5a AWR, 1:67 BW en 1:79 BW

RECHTSPRAAK

Overlijden in 2014. Geen mantelzorgcompliment, geen partnervrijstelling.

Vader overlijdt in 2014. Hij voerde tot zijn overlijden met kind X een gemeenschappelijke huishouding. Beiden zijn ongehuwd. X verleende vader thuis intensieve zorg, hoewel vader een indicatie van het CIZ had voor intramurale zorg. X heeft geen mantelcompliment ontvangen.

Het hof wijst het beroep van X op de partnervrijstelling voor de erfbelasting af (art. 1a SW 1956, art. 31 lid 1, ten vierde, letter a SW 1956). X heeft geen mantelzorgcompliment ontvangen, zoals de vrijstelling wel vereist. De indicatie voor intramurale zorg stond overigens ook aan een mantelzorgcompliment in de weg (art. 19a Wmo). Het hof verwerpt ook X's beroep op het gelijkheidsbeginsel en het besluit van de Staatssecretaris van Financiën van 29 mei 2013 (nr. BLKB2013/909M).

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 30-05-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:4582

Zaaknummer: 16/00519

Rechters: B.F.A. van Huijgevoort, A.P.M. van Rijn en W.E.M. van Nispen tot Sevenaer

Wetsartikelen: 1a SW 1956 en 31 SW 1956

RECHTSPRAAK

Verpachting en verkoop deelperceel aan kind en legaat tegen inbreng als sluitstuk. Verkapte gift? Inbrengverplichting?

Moeder heeft in 2000 percelen verpacht aan kind X. In 2010 verkoopt en levert moeder 13/22 aandeel van deze percelen aan X voor een door een makelaar getaxeerde verpachte waarde. Het bedrag van de koopsom blijft X als lening schuldig aan moeder tot haar overlijden. Moeder legateert 'mijn onverdeeld aandeel' van deze percelen aan X tegen inbreng van de waarde en benoemt X tot executeur.

Na moeders overlijden willen andere kinderen de pachtovereenkomst en de verkoop en levering vernietigen met een beroep op artikel 3:45 BW (Actio Pauliana). Volgens hen is moeder de transacties onverplicht aangegaan en is sprake van schijnhandelingen om X te bevoordelen (verkapte gift).

X stelt dat de andere kinderen niet-ontvankelijk zijn, omdat X niet als executeur is gedagvaard. De rechtbank gaat hieraan voorbij. Volgens de rechtbank betreft het rechtshandelingen van moeder, geen handelingen van X als executeur ter uitvoering van het testament.

Voorts ziet de rechtbank geen reden tot vernietiging wegens paulianeus handelen. Er is geen sprake van onverplichte rechtshandelingen. X heeft (een aandeel in) de percelen gekocht en de getaxeerde verpachte waarde voldaan door verrekening met zijn uiteindelijke aandeel in de nalatenschap.

Er is geen sprake van een verkapte gift die X moet inbrengen in de nalatenschap (art. 4:229 BW). Zou al sprake zijn van een gift, dan heeft moeder X niet tot inbreng daarvan verplicht. Ter zake van de schuldig gebleven koopsom geldt artikel 4:228 BW.

Volgens de andere kinderen volgt uit het legaat dat X ook de waarde van zijn 13/22 aandeel moet vergoeden aan de nalatenschap. De rechtbank ziet geen reden tot die uitkomst (art 4:46 BW, art. 4:49 BW). X hoeft alleen de waarde van moeders 9/22 aandeel te vergoeden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:4415

Zaaknummer: C/10/500692 / HA ZA 16-434

Rechters: A.A. Muilwijk-Schaaïj

Wetsartikelen: 3:45 BW, 4:46 BW, 4:49 BW, 4:228 BW en 4:229 BW

RECHTSPRAAK

Executeur en potentiële biologische kinderen van erflater strijden om toegang tot erflaters dna.

Ruim twintig potentiële donorkinderen hebben conservatoir bewijsbeslag laten leggen op een aantal roerende zaken van erflater die fertiliteitsarts was. Zij vermoeden dat erflater hun biologische vader is en willen dit met een dna-test onderzoeken. In het onderhavige kort geding eisen ze afgifte van de beslagen voorwerpen, die zich nog in erflaters woning bevinden, om daarvan een dna-monster te nemen.

De eisers hebben hiertoe de 'erfgenamen van' erflater gedagvaard, terwijl artikel 4:145 lid 2 BW bepaalt dat de executeur bij het beheer van de nalatenschap de erfgenamen in en buiten rechte vertegenwoordigt. Na een schorsing voor overleg hebben partijen verklaard dat als de wederpartij van eisers, en vrijwillig verschenen in dit kort geding, X in hoedanigheid van executeur moet worden beschouwd.

Volgens de kortgedingrechter is er een begin van bewijs dat erflater de biologische ouder is van (bepaalde) eisers en is sprake van een spoedeisend belang, omdat kan worden aangenomen dat de beschikbaarheid van zaken waarop erflaters dna-materiaal zou kunnen worden aangetroffen, snel minder zal worden. De executeur wordt veroordeeld tot afgifte van de beslagen voorwerpen ter bemonstering en testing van de monsters. Afgifte van de resultaten van het dna-onderzoek voor vergelijking met het dna van eisers, acht de rechter voorbarig. De resultaten van de dna-test zullen verzegeld bij een notaris of deurwaarder in bewaring worden gesteld, totdat in een bodemprocedure de afgifte daarvan gelast wordt of de executeur met die afgifte instemt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 02-06-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:4250

Zaaknummer: C/10/525286 / KG ZA 17-406

Rechters: P. de Bruin

Wetsartikelen: 4:145 BW

RECHTSPRAAK

Perikelen bij berekening legitieme na vaststelling vaderschap.

X is erflaters enig (testamentair) erfgenaam en execteur. Na erflaters overlijden is zijn juridisch vaderschap over Y vastgesteld. Y doet beroep op zijn legitieme portie.

In dit kader – breukdeel van de legitieme, artikel 4:64 BW, artikel 4:10 BW – komt de vraag op of X juridisch kind van erflater is. Dat erflater de biologische vader is van X, staat vast. Echter, X is geboren tijdens het huwelijk van zijn moeder met A, zodat A zijn juridische vader is geworden. Van ontkenning van het vaderschap van A en vaststelling van erflaters vaderschap is niet gebleken. X draagt door naamswijziging alleen de geslachtsnaam van erflater, maar dat resulteert niet in juridisch vaderschap (tussenvonnis ECLI:NL:RBDHA:2017:5595).

De rechtbank veroordeelde X op de voet van artikel 22 Rv om bankafschriften in het geding te brengen (tussenvonnis ECLI:NL:RBDHA:2016:12147). In het eindvonnis constateert de rechtbank dat – ondanks een tussentijds opgelegde dwangsom – nog altijd afschriften ontbreken, zodat de rechtbank het saldo bij erflaters overlijden nog steeds niet kan vaststellen. Om redenen van efficiency en omdat Y heeft verzocht eindvonnis te wijzen, gaat de rechtbank op basis van de beschikbare gegevens uit van een bepaald saldo.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-05-2017

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2017:5581

Zaaknummer: C/09/491781 / HA ZA 15-766

Rechters: J. Brandt

Wetsartikelen: 4:10 BW, 4:64 BW en 22 Rv